

Canyigueral i Mallart, per exemple

Text > JOSEP PUJOL I COLL

Il·lustració > MARC VICENS

Si us plau, que algú de per aquí la reclami. Ella prou que ens acluca l'ull de tant en tant, apareixent fotografiada al pont de les Peixateries Velles a la coberta d'un seu disc, o triant el gironí Montsalvatge per regalar-nos una versió de referència de la *Sonatine pour Yvette*. Aquí, però, encara ens fem els desmenjats davant la pianista Maria Canyigueral (Bordils, 1984) i la seva sòlida carrera. Sí, se l'ha convidat fugisserament en alguns festivals de les terres gironines —el darrer, a la Porta Ferrada de Sant Feliu amb motiu de la celebració de l'Any Beethoven—, però la distància amb Londres, on viu des del 2011, massa sovint és l'oblit.

El màster d'interpretació que va cursar a la Royal Academy of Music de Londres va segellar el seu destí anglès, però no ha renunciat mai a les seves arrels ni a la voluntat de mantenir un peu a Catalunya. El seu darrer projecte discogràfic sobre Frederic Mompou és d'una profunda delicadesa, tant pel criteri del repertori com per la seva execució, fina com una melmelada. Per compassar les *Cançons i danses*, va encarregar peces que hi dialoguessin a nou compositors europeus. Així, la catalanitat afrancesada de Mompou es presenta neta, contemporània i molt ben guarnida. El projecte va merèixer una beca europea de l'Arts Council d'Anglaterra i ha recollit molt bones crítiques. Jorge de Persia, que va escoltar-la al Palau de la Música l'any passat, la lloava a *La Vanguardia*, sorprèn «per les seves qualitats tècniques i per la recerca de caràcter i expressió a les obres, en un programa molt ben plantejat, d'alt nivell de dificultat». *Avant-guarding Mompou*, com tota la resta de la seva discografia, es pot escoltar a Spotify: no pot ser més accessible.

No vull ni pensar l'esforç, la quantitat d'hores esmerçades i els sacrificis de tota mena que Maria Canyigueral deu haver fet per destil·lar la seva música. En termes capitalistes de cost-benefici, és tan incomprendible com inútil plantejar-s'ho. Ara ploraríem, però ja coneixem els gemecs. Les recompenses les haurà de trobar en la satisfacció personal pel treball tan ben fet, en la intensitat que la mateixa música inocula, i en l'agraïment dels que l'hem sabut escoltar.

Mallart, a la línia de sortida

Disposat a una carrera d'obstacles similars als que ja ha saltat Canyigueral, el tenor gironí Oriol Mallart ja ha començat l'escalfament. Un cop format a l'ESMUC, ha en-

tomat papers solistes en cantates de Bach al Festival de Tolosa de Llenguadoc, però també rols operístics. A Girona, el vam poder escoltar a les Nits de Clàssica l'estiu passat, acompanyat de la pianista Maria Àngels Pardàs. Promet. Encara no té ni pàgina web, ni s'ha sotmès a les sessions fotogràfiques amb les quals també els de clàssica han de presumir per vendre. A més dels dots artístics, però, tindrà la paciència, la constància i la perseverança, l'esperit de sacrifici i d'exili, la intuïció, la sort? I a més, sabrà acceptar la indiferència que, probablement, generarà entre els seus conciutadans? Com Maria Canyigueral —o com la mezzosoprano Gemma Coma Alabert, per dir algun altre nom—, ha d'entreveure que el seu destí es cou lluny d'aquí.

